



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 69/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, proti postupu Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/10/2016 a jeho uzneseniu zo 16. septembra 2022 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/70/2022 a jeho uzneseniu zo 6. októbra 2022 takto

### **r o z h o d o l :**

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odloženie vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom sp. zn. 2T/10/2016 a jeho uznesením zo 16. septembra 2022 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 3Tos/70/2022 a jeho uznesením zo 6. októbra 2022. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil a prepustil ho ihneď z väzby na slobodu alebo vrátil vec okresnému súdu s „*pokynom*“ prepustiť ho na slobodu. Zároveň požadoval priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ súčasne navrhol rozhodnúť o odložení vykonateľnosti uznesenia krajského súdu zo 6. októbra 2022 v spojení s uznesením okresného súdu zo 16. septembra 2022, pretože samotné odloženie vykonateľnosti napádaného uznesenia nie je v rozpore so žiadnym verejným záujmom.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2T/10/2019 väzobne trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov, okrem iných aj pre zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Podaním doručeným okresnému súdu 8. augusta 2022 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, avšak okresný súd jeho žiadosť napadnutým uznesením č. k. 2T/10/2016 zo 16. septembra 2022 zamietol a väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 3Tos/70/2022-1984 zo 6. októbra 2022 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Takisto nadriadený súd zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd takmer vôbec nezaoberal jeho sťažnostnými námietkami, a to v hrubom rozpore s kogentnými ustanoveniami Trestného poriadku. Tvrdí, že krajský súd v uznesení skoro bez povšimnutia ponechal, podľa slov sťažovateľa, jedinú podstatnú a rozporovanú skutočnosť, ktorou bol zánik „zločinovej väzby“ z dôvodu zastavenia trestného stíhania jemu za vinu kladeného zločinu pre nesúhlas poškodenej s jeho trestným stíhaním. K dôvodom väzby sa krajský súd podľa sťažovateľa vyjadril len všeobecne.

6. Závery uznesenia krajského súdu sťažovateľ vníma ako neurčité, vágne, nekonkrétne, všeobecné a hlavne nereagujú na namietaný zánik dôvodov väzby, preto nemôžu byť v súlade s jeho právami garantovanými mu Trestným poriadkom, ústavou a medzinárodnými zmluvami.

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že konajúce všeobecné súdy dostatočne neuviedli skutočnosti, ktoré boli nimi vzaté za dokázané, a ani skutočnosti, ktorými sa spravovali pri hodnotení dôkazov. Takisto neuviedli právne úvahy, na podklade ktorých posudzovali dokázané skutočnosti. Preto napadnuté rozhodnutia hodnotí ako nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné pre ich nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení.

8. Nezákonnosť napadnutých rozhodnutí spočíva podľa sťažovateľa v tom, že o väzbe rozhodujúce všeobecné súdy odmietli akceptovať nesúhlas poškodenej s trestným stíhaním sťažovateľa a ich úvaha, prečo tak urobili, je podľa sťažovateľa irelevantná. Sťažovateľ zvýraznil, že súdy nemajú žiadne právo hodnotiť druh, intenzitu, dĺžku, premenlivosť a kvalitu vzťahu medzi poškodenou a sťažovateľom, tak ako sa to v tomto prípade stalo. Vyjadrenie poškodenej, že nesúhlasí s trestným stíhaním sťažovateľa, ktoré realizovala listami adresovanými okresnému súdu, mali konajúce súdy v zmysle ich aplikačnej praxe rešpektovať, bez výhrad akceptovať a následne zohľadniť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode.

9. Krajskému súdu sťažovateľ vytkol, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia poškodenú nevypočul k okolnostiam jej nesúhlasu s trestným stíhaním sťažovateľa. Poškodená pritom vierohodne a logicky v listoch zo 6. mája 2022 a z 21. júna 2022 vysvetlila, prečo využíva svoje právo nesúhlasiť s trestným stíhaním, a podrobne opísala svoj vzťah k sťažovateľovi. Nespornou je

aj okolnosť, že sťažovateľ požiadal poškodenú o ruku (návrh na sobáš) v auguste 2022, avšak zo strany konajúcich súdov jej bolo zabránené sa k tomu vyjadriť, a to aj napriek jej prítomnosti v budove okresného súdu v čase verejného zasadnutia 16. septembra 2022. Sťažovateľ pred všeobecnými súdmi rovnako prezentoval, že po prepustení z väzby bude bývať práve u poškodenej.

10. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že poškodená nesúhlasila s jeho trestným stíhaním, spôsobila, že došlo k „*vypusteniu*“ najprísnejšie kvalifikovaného skutku – zločinu a predmetom konania sú už len skutky právne kvalifikované ako prečin, pritom lehota „*prečinovej väzby*“ už uplynula 16. apríla 2022. Sťažovateľ poznamenal, že prostredníctvom svojho obhajcu v konaní „*konštantne žiadal a žiada, aby súd podľa § 211 ods. 1, § 212 v spojení s § 9 ods. 1 písm. f) v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku*“ zastavil trestné stíhanie u sťažovateľa v bode 7 obžaloby.

11. Pokiaľ sa poškodená na hlavnom pojednávaní 13. januára 2022 pred okresným súdom vyjadrila, že nie je v príbuzenskom ani inom pomere k sťažovateľovi a že nemá dôvod na odopretie výpovede a vypovedať chcela, sťažovateľ uvádza, že vtedy sa poškodená vyjadrovala k meritórnym okolnostiam týkajúcim sa skutku v bode 7 obžaloby, nie ku osobnému vzťahu s poškodeným a nevylučuje to, že vzhľadom na „*dlhodobosť ich vzťahov z minulosti v čase skutku*“ sa vzťah poškodenej k nemu mohol po 13. januári 2022 opätovne vyvinúť do obdobného pomeru, kde by ujmu sťažovateľa pociťovala ako vlastnú ujmu.

12. V ďalšom sťažovateľ namietal neexistenciu samotných dôvodov väzby, pre ktoré sa v nej nachádza a ak by tieto aj existovali, tak jeho väzbu bolo možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením „*obmedzení, zákazov a povinností*“.

13. V odôvodnení rozhodnutia okresného súdu podľa sťažovateľa absolútne absentujú obligatórne náležitosti, keď povinnosťou súdu je uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

14. Sťažovateľ argumentuje, že na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu neboli splnené zákonné podmienky. Vôbec sa nevyhýbal dostavovaniu sa na hlavné pojednávania pred jeho zadržaním. Predvolania preberal, na výzvy reagoval, svoju adresu pobytu v Českej republike aj odpovede na predvolania priamo či sprostredkované cez inú osobu súdu vždy oznamoval. Nesprávnej úvahe o tom, že sa v Českej republike údajne skrýval, odporuje skutočnosť, že tam bol legálne zamestnaný a „*nájditeľný*“. V konaní bolo podľa sťažovateľa nesporne preukázané, že približne mesiac pred zatknutím bol v Českej republike vypovedať na základe žiadosti o poskytnutie právnej pomoci pre účely slovenských trestných orgánov, a to opakovane viackrát. Z tejto skutočnosti je zrejmé, že jeho pobyt bol neustále známy.

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti detailne popísal aj ďalšie ním tvrdené skutkové okolnosti, z ktorých má byť jednoznačne preukázané, že sa v žiadnom prípade neskrýval v Českej republike pred trestným stíhaním. Prípadný problém s doručovaním mu zásielok bol len administratívneho charakteru z preukázaných dôvodov.

16. Zánik dôvodov väzby sťažovateľ nachádza aj v tom, že svojím priznaním sa ku skutkom v bodoch 2 až 5 a 7 obžaloby prispel k (urýchlenému) objasneniu danej trestnej veci. V bode 1

obžaloby podľa sťažovateľa prichádzalo do úvahy jeho oslobodenie. Väzba tak absolútne splnila svoj účel, dokazovanie v konaní pred súdom sa podľa neho „*defacto*“ vykonalo celé a konanie smerovalo k vyhláseniu rozsudku. Nevidí žiadne riziko, že by sa jeho prepustením z väzby na slobodu zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania pokračovaním v páchaní trestnej činnosti a nevidí ani žiaden dôvod na zamietnutie ponúkanej náhrady väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka aj s uložením primeraných povinností a obmedzení.

17. Sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti vzniesol aj námietku „*nezákonne zloženého senátu*“ okresného súdu s vysvetlením, že mu okresný súd 10. augusta 2021 oznámil, že prísediaca p. ■■■■■ sa zo zdravotných dôvodov nebude môcť zúčastniť hlavného pojednávania v trvaní 2 týždňov. Preto aj výzva na súhlas alebo nesúhlas sťažovateľa s pokračovaním hlavného pojednávania v zmenenom zložení senátu okresného súdu zo strany tohto súdu bola adresovaná k tejto skutočnosti – dvojtýždňovej neprítomnosti prísediacej, t. j. len dvojtýždňovej zmeny zloženia senátu. Sťažovateľ svoj súhlas so zmenou zloženia senátu preto dával tiež len na 2 týždne od 10. augusta 2021 do 23. augusta 2021. Avšak senát je zmenený až dosiaľ. Zloženie senátu od 24. augusta 2021 považuje za nezákonné a ako tvrdí, túto skutočnosť namieta v tomto konaní a bude ju namietat' aj v prípadných opravných prostriedkoch v budúcnosti. Podľa jeho presvedčenia je absolútne irelevantné, kedy na to obhajoba upozornila. Podstatná je len objektívna skutočnosť, že senát okresného súdu je nezákonne zložený.

18. Napokon sťažovateľ tvrdí, že v prípade rozhodovania všeobecných súdov o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu boli citeľne prekročené čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru akceptovateľné primerané lehoty na rozhodnutie o jeho osobnej slobode, keď okresný súd o jeho žiadosti rozhodoval 52 dní a celkovo konanie na oboch stupňoch trvalo 2 mesiace a 13 dní. Tým podľa jeho názoru došlo okrem porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru aj k porušeniu jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru, práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/10/2016 a jeho uznesením zo 16. septembra 2022 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/70/2022 a jeho uznesením zo 6. októbra 2022, ku ktorému malo dôjsť neakceptovaním skutočnosti, že poškodená nedala súhlas s trestným stíhaním sťažovateľa, nedostatočným odôvodnením záveru o existencii dôvodov väzby, rozhodovaním okresného súdu v nezákonnom zložení senátu a nerešpektovaním príkazu rozhodnúť o osobnej slobode neodkladne a urýchlene.

### **III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením okresného súdu (okrem práva na urýchléné rozhodnutie o osobnej slobode)**

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

21. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

22. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd trestne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy nadriadenému druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. A pretože právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádzala oprávneniam ústavného súdu, je vylúčená jeho právomoc (ústavného súdu) na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

23. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

### **III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru**

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v označených ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu sú obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05),

pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07). Z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže ustanovenia čl. 17 ústavy zahŕňajú aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval možnosť prípadného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu spoločne.

25. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

26. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 5 ods. 3 dohovoru vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale možno ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. 6. 2001).

27. Uvedené východisko judikatúry ESLP k čl. 5 ods. 3 druhej vete dohovoru ústavný súd už viackrát zohľadnil vo svojej judikatúre (napr. I. ÚS 87/04, III. ÚS 240/06) a v tejto súvislosti uviedol, že čl. 5 ods. 3 dohovoru síce nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do väzby. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby (I. ÚS 239/04, II. ÚS 38/05, II. ÚS 60/08).

28. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 165/02).

29. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu iba v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, inak môžu byť závery všeobecného súdu predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak

z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

30. Ústavný súd napokon pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky okrem iného na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

31. Z hľadiska uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia krajského súdu č. k. 3Tos/70/2022 zo 6. októbra 2022, ktorý v úvode relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, vznesené obvinenie a pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, sa mohli stať tak, ako sú vyjadrené vo výroku uznesenia o vznesení obvinenia, majú znaky trestného činu a existovalo dôvodné podozrenie, že tieto skutky mohol spáchať práve sťažovateľ. Podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov sa zvýšilo natoľko, že na sťažovateľa boli podané obžaloby a 21. septembra 2022 bol vyhlásený v poradí druhý odsudzujúci neprávoplatný rozsudok.

32. Krajský súd zároveň uviedol, že v danom štádiu trestného konania vykonané dôkazy hodnotil so zameraním sa na skutočnosť, či tieto poskytovali podklad na konštatovanie existencie väzobných dôvodov u sťažovateľa a naplnenia formálnych aj materiálnych podmienok väzby.

33. Dôvody tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku krajský súd nachádzal v tom, že sťažovateľ nebol dostupný orgánom činným v trestnom konaní, najmä okresnému súdu, a preto bol na neho vydaný príkaz na zatknutie a Európsky zatýkací rozkaz. Sťažovateľ sa dlhší čas nezdržoval na adrese svojho posledného trvalého pobytu a zásielky súdu nepreberal ani na adresách, ktoré na účely doručovania uviedol. Takou bola aj adresa jeho priateľky, ktorá však uviedla, že sťažovateľ v jej byte nebýva už približne päť rokov a jeho pobyt jej nie je známy. V prípravnom konaní ako adresu na doručovanie označil Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, v ktorom v tom čase vykonával trest. Po jeho prepustení z výkonu trestu 23. marca 2017 znova ako adresu na doručovanie označil adresu priateľky, kde sa však nezdržoval. Z vykonaného pátrania vyplynulo, že sťažovateľ sa nachádzal v Českej republike. Okresný súd sa pokúšal doručiť mu predvolanie na hlavné pojednávanie aj prostredníctvom jeho tamojšieho zamestnávateľa, ktorý súdu oznámil, že sťažovateľ u neho nepracuje už od 24. júna 2019. Následne sťažovateľ okresnému súdu 27. septembra 2019 oznámil, že pracuje v zahraničí a hlavného pojednávania nariadeného na 14. október 2019 sa nemôže zúčastniť, pretože by stratil prácu, ale v prípade odročenia hlavného pojednávania na mesiac január 2020 tohto sa s istotou zúčastní. Adresu na doručovanie písomností však okresnému súdu neoznámil, rovnako ako neoznačil svojho zamestnávateľa. Oznámiť termín pojednávania žiadal prostredníctvom spoluobžalovaného. Okresný súd na základe uvedeného určil termín pojednávania na 20. január

2020, na ktorý sa sťažovateľ bez ospravedlnenia nedostavil. Spoluobžalovaný potvrdil, že sťažovateľ mal o nariadenom termíne hlavného pojednávania vedomosť, čo neskôr sťažovateľ potvrdil aj pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. Ani spoluobžalovaný v tom čase nemal vedomosť, kde sa sťažovateľ nachádza.

34. Okresný súd doručoval sťažovateľovi súdne zásielky aj na inú známu adresu zistenú zo spisu sp. zn. 4T/63/2019, z ktorej sa súdna zásielka taktiež vrátila s poznámkou „adresát neznámy“.

35. V konaní o vzatie sťažovateľa do predbežnej a vydávacej väzby, ktoré sa viedlo v Českej republike na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu, vyplynulo, že sťažovateľ nemal na území Českej republiky povolený akýkoľvek druh pobytu. Napriek ním uvedenej adrese sa však nebolo možné spoliehať na jeho dosažiteľnosť pre účely vydávacieho konania. Svedčil o tom aj jeho prístup k trestnému stíhaniu na území Slovenskej republiky, kde sa o stav trestného konania nijako zvlášť nezaujímal, menil často miesta pobytu, aj miesta zamestnania, nekomunikoval so slovenskými orgánmi, so súdom, hoci mal vedomosť o svojich trestných stíhaniach.

36. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 4T/63/2019 krajský súd zistil, že ani v tejto trestnej veci sa sťažovateľ nedostavil na úkony prípravného konania, vypočúť sa ho podarilo až na základe dožiadania v Českej republike 4. júna 2019. Zo žiadosti o vyhlásenie pátrania po hľadaných osobách bol zistené, že sťažovateľ sporadicky reagoval na SMS správy. Podľa jeho vyjadrenia sa mal zdržiavať v Holandsku, kde údajne pracoval aj býval. Sťažovateľovi nebolo možné doručiť uznesenie o vznesení obvinenia ani vykonať jeho výsluch. Na opakované predvolania na výsluch prostredníctvom SMS sa nedostavoval, aj keď účasť na výsluchu potvrdil.

37. Vzhľadom na uvedené krajský súd vyhodnotil, že sťažovateľ sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky na neznámom mieste, pritom o skutočnosti, že je trestne stíhaný v Slovenskej republike v oboch trestných veciach, vedel. Sťažovateľ súdu neoznámil adresu, na ktorej sa zdržiava a kde mu možno zasielať súdne zásielky. S ohľadom na uvedené bol zrejmý jeho zámer vyhýbať sa trestnému stíhaniu alebo trestu. Krajský súd existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku u sťažovateľa konštatoval aj s prihliadnutím na jeho rodinné aj majetkové pomery (nevlastnil žiadny hnutel'ný a nehnuteľný majetok) a na to, že trvalý pobyt mal uvedený na adrese mesto Martin.

38. Opodstatnenosť ponechania sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba) krajský súd odôvodnil tým, že sťažovateľ má sklony k páchaniu trestnej činnosti. Zvlášť závažnou okolnosťou zosilňujúcou obavu z pokračovania v trestnej činnosti bolo podľa krajského súdu devätnásobné súdne potrestanie sťažovateľa v minulosti. Účel trestu z hľadiska individuálnej prevencie sa pri predchádzajúcich odsúdeniach sťažovateľa podľa názoru krajského súdu minul účinkom, t. j. predchádzajúce tresty nespĺnili svoj cieľ, pretože sťažovateľ sa opätovne mal dopustiť úmyselnej trestnej činnosti. Predchádzajúce odsúdenia ho neovplyvnili natoľko, aby si uvedomil, že je povinný viesť riadny život.

39. Prvostupňový súd, s ktorého rozhodnutím sa krajský súd stotožnil a na odôvodnenie ktorého odkazoval, tiež argumentoval, že dôvodná obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti sťažovateľom vyplývala jednak aj z charakteru ním páchanej trestnej činnosti (druhovú recidívu), ako aj z toho, že by si ňou sťažovateľ zaobstarával prostriedky na svoje živobytie.

40. Krajský súd v prípade sťažovateľa nenachádzal ani priestor na nahradenie väzby ním navrhovaným inštitútom. Sťažovateľovi bol v minulosti opakovane uložený nepodmienečný trest odňatia slobody (v 14-tich prípadoch) a táto skutočnosť podľa krajského súdu dokumentovala jeho výraznú spoločenskú neprispôsobivosť a jeho pohrdavý postoj k normám a pravidlám slušného správania, ale aj k základným hodnotám chráneným Trestným zákonom. Táto skutočnosť osobu sťažovateľa charakterizovala ako osobu mimoriadne náchylnú k protispoločenskej i protizákonnej činnosti, a tak hrozilo vysoké riziko, že v prípade jeho prepustenia z väzby by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Konanie sťažovateľa, z ktorého je dôvodne podozrivý, vyžadovalo v tejto fáze trestného konania taký výkon kontroly, ktorý bol najlepšie zabezpečený jeho dočasným pobytom v ústave na výkon väzby. Väzba v prípade sťažovateľa napomáhala dosiahnutiu účelu trestného konania v podobe reálneho zabránenia mu v pokračovaní v páchaní obdobnej trestnej činnosti. Zároveň krajský súd uvážil, že všeobecný záujem spoločnosti spočívajúci v jej ochrane pred majetkovými deliktmi aj v danom štádiu trestného konania naďalej prevyšoval nad individuálnym právom sťažovateľa na jeho osobnú slobodu.

41. Okresný súd k sťažovateľom navrhovanému nahradeniu väzby uviedol aj to, že dostupné možnosti probačného a mediačného úradníka pri výkone dohľadu mu v praxi neumožňujú plne a nepretržite kontrolovať správanie sťažovateľa, preto takýto dohľad nebol nepostačujúci na nahradenie preventívnej väzby sťažovateľa a nebol spôsobilý odvrátiť ani prípadný útek sťažovateľa do zahraničia.

42. Osobitne krajský súd zaujal svoje stanovisko aj k sťažovateľom tvrdenému zániku „zločinovej väzby“, keď vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 7 obžaloby kvalifikovanému ako zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona podľa sťažovateľa poškodená nedala svoj súhlas s jeho trestným stíhaním.

43. Krajský súd názor sťažovateľa v tomto smere nezdieľal, pretože nebola splnená procesnoprávna podmienka na uplatnenie práva poškodenej súhlasiť s trestným stíhaním sťažovateľa, a to z dôvodu, že sťažovateľ k osobe poškodenej nebol takou osobou, voči ktorej má poškodená právo odoprieť výpoveď. Pomer medzi sťažovateľom a poškodenou krajský súd vyhodnotil ako taký, ktorý nebol obdobný rodinnému pomeru a poškodená nepreukázala, že by ujmu sťažovateľa prameniaca z jeho trestného stíhania právom pociťovala ako vlastnú. Krajský súd k tomu pripomenul, že túto otázku bolo treba posudzovať nielen z hľadiska momentálnych vzťahov poškodenej k sťažovateľovi, ale tiež so zreteľom na ďalšie v konkrétnom prípade reálne existujúce a po dlhší čas trvajúce citové a rodinné, resp. rodinným vzťahom obdobné a pre rodinný život dôležité väzby a vzťahy, ktoré vo svojom súhrne mali podstatný význam pre posúdenie uvedenej otázky.

44. Krajský súd pripomenul, že poškodená na hlavnom pojednávaní 13. januára 2022 po zákonom poučení podľa § 130 ods. 1 a 2 Trestného poriadku uviedla, že nie je v príbuzenskom ani inom pomere k sťažovateľovi a dôvod na odopretie výpovede nemá. Pri výsluchu poškodenej sa preto na ňu dispozičné právo vyplývajúce z § 211 Trestného poriadku (udelenie súhlasu poškodeného na začatie a pokračovanie v trestnom stíhaní) nevzťahovalo. Poškodená tiež uviedla, že sťažovateľ ju v byte opíjaj na ten účel, aby sa „dostal ku karte a k peniazom“. Neskôr zistila, že ukradol aj matkinu obrúčku, dokonca chcel zobrať z matkinej domácnosti rôzne veci, ktoré už mal prichystané. Raz jej dal nôž pod krk. Počas obdobia, keď k nej chodil, jej sťažovateľ s ničím

nepomáhal, so žiadnymi prácami a nemal žiadne peniaze. Hodnotí to tak, že ju využil. Nebýval u nej stále, nechodil ku nej pravidelne. So sťažovateľom neboli vo vzťahu druh a družka. Napokon k nemu stratila dôveru a zakázala mu, aby ju navštevoval.

45. Aj na základe týchto zistených skutočností krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ a poškodená neboli osobami natoľko psychicky spriaznenými, že by ujmu, ktorú by čo len hypoteticky utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Konajúci súd pritom prihliadal aj na vyjadrenia sťažovateľa, že poškodená mu napísala do výkonu väzby v mesiacoch apríl a máj 2022 dva listy a že poškodenú požiadal o ruku. Zo správy ústavu na výkon väzby, v ktorom sťažovateľ aktuálne vykonával väzbu, vyplynulo, že poškodená ho ku dňu rozhodovania nebola ani raz v tomto ústave navštíviť a že sťažovateľ viackrát telefonoval na telefónne čísla, ktoré boli evidované na jej meno. Vyjadrenia poškodenej v jej písomných vyhláseniach, že keď sa sťažovateľ trápi, trápi sa aj ona, keď sa sťažovateľ raduje, ju jeho radosť naplňa tiež radosťou a že je so sťažovateľom v častom telefonickom kontakte počas jeho pobytu vo väzbe, krajský súd nepovažoval za okolnosti takého charakteru, aby bolo možné vysloviť záver, že ide o takú ujmu, akú má na mysli § 130 ods. 2 Trestného poriadku. Vzťah medzi sťažovateľom a poškodenou, ktorá ešte v januári 2022 vo veci vypovedala proti sťažovateľovi a nepovažovala sa voči nemu za blízku osobu, v mesiaci október 2022 nie je takej intenzity, že by sťažovateľ a poškodená mohli byť považovaní za osoby sebe navzájom blízke. Iná situácia podľa názoru krajského súdu nastane za predpokladu, ak sťažovateľ a poškodená uzavru manželstvo.

46. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k presvedčeniu, že poškodená nemala právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku, a preto nemala ani dispozičné právo podľa § 211 Trestného poriadku nedať alebo zobrať späť súhlas na trestné stíhanie sťažovateľa pre skutok v bode 7 obžaloby.

47. Toto zistenie následne viedlo krajský súd k nespornému záveru, že celková lehota väzby v konaní pred súdom nebola presiahnutá.

48. Sťažovateľ v opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu zo 16. septembra 2022 namietal aj neprimeranú dĺžku konania o jeho osobnej slobode pred okresným súdom, k čomu krajský súd uviedol, že rozhodovanie o žiadosti sa posunulo z dôvodu sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti proti zákonnému sudcovi, o ktorej okresný súd rozhodol 15. augusta 2022. Z dôvodu podania sťažnosti zo strany sťažovateľa bol spisový materiál predložený krajskému súdu, ktorý o opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol uznesením z 8. septembra 2022 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Z tohto dôvodu krajský súd dobu, počas ktorej bolo o žiadosti sťažovateľa rozhodované o jeho osobnej slobode, považoval aj z hľadiska ustálenej judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva za primeranú a zákonnú.

49. Krajský súd sa napokon zaoberal aj námietkou nezákonného zloženia senátu prvostupňového súdu, k čomu uviedol, že nezistil, že by okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, zmene dôvodov väzby, zamietnutí jeho žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka rozhodol v nezákonnom zložení.

50. Z uvedenej rekapitulácie napadnutého rozhodnutia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tento sa pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu o jeho väzbe všetkými relevantnými tak právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a na tieto dal jasné

a presvedčivé odpovede. Krajský súd sťažovateľovi ozrejmil, v čom spočívalo splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok jeho väzby a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol zistené konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplývala dôvodná obava, že by sa sťažovateľ po svojom prepustení na slobodu mohol správať spôsobom predpokladaným v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. V odôvodnení druhostupňového uznesenia uvedený opis týchto konkrétnych skutočností, pre ktoré bolo rozhodnuté o potrebe ponechania sťažovateľa v tzv. útekovvej a preventívnej väzbe, je podľa ústavného súdu je nadmieru výpovedný a presvedčivý, spĺňajúci požiadavky čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru kladené týmito ustanoveniami na rozhodnutie o osobnej slobode.

51. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o zániku „zločinovej“ väzby z dôvodu nesúhlasu poškodenej s jeho trestným stíhaním krajský súd opäť svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Jeho argumentácia v tomto smere a na ňu nadväzujúci prijatý právny záver sú založené na racionálnej úvahe s uvedením logických súvislostí prameniacych zo zistených konkrétnych skutočností týkajúcich sa vzťahu sťažovateľa a poškodenej.

52. Názor sťažovateľa, že povinnosťou všeobecných súdov bolo akceptovať nedanie (vzatie späť) súhlasu na trestné stíhanie sťažovateľa poškodenu, a to bez akéhokoľvek skúmania ich vzťahu, nie je možné akceptovať.

53. Vo vzťahu k preskúmvanej veci sťažovateľa z § 211 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že trestné stíhanie pre trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného.

54. Podľa § 130 ods. 1 Trestného poriadku právo odoprieť výpoveď ako svedok má príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenc, manžel a druh. Podľa ods. 2 § 130 Trestného poriadku svedok je oprávnený odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojencovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu.

55. Zo skutkových okolností, tak ako vyplývajú z ústavnej sťažnosti a jej príloh, vyplýva, že poškodená a sťažovateľ neboli v čase rozhodovania krajského súdu o osobnej slobode sťažovateľa v priamom príbuzenskom pomere ani súrodencami či v osvojiteľskom pomere a neboli ani manželmi alebo v pomere druh družka. Preto bolo namieste zisťovať a následne skúmať a adekvátne vyhodnotiť, či poškodená bola vo vzťahu k sťažovateľovi osobou v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorá by ujmu sťažovateľa právom pociťovala ako vlastnú ujmu. Zisťovanie tejto skutočnosti naberá na význame najmä kvôli tomu, že kritériá dôvodnosti odopretia výpovede v takomto prípade sú výrazne flexibilné a v rozhodovacej praxi sa môžu prípad od prípadu vzájomne významne líšiť, takže ich dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom nemožno vtesnať do všeobecného pravidla (výkladu). Práve od takéhoto prieskumu a hodnotenia potom záviselo, či poškodená je alebo nie je osobou disponujúcou oprávnením dať, alebo naopak nedat' či vziať späť súhlas s trestným stíhaním sťažovateľa podľa § 211 Trestného poriadku.

56. Krajským súdom uvedené dôvody, pre ktoré poškodenú za takú nepovažoval, sú pritom pochopiteľné, rozumné a dostatočné. Z vyjadrenia poškodenej na hlavnom pojednávaní 13. januára 2022 bolo jednoznačné, že vo vzťahu k sťažovateľovi nemala žiaden dôvod odoprieť svoju výpoveď. A keďže v uvedených súvislostiach pre potreby súhlasu podľa § 211 Trestného poriadku pomer poškodeného a obvineného vyžadovaný v § 130 Trestného poriadku musí existovať v čase, keď sa trestné stíhanie má viesť alebo vedie, a nie v čase, keď bol spáchaný trestný čin, bolo príhodným skúmať, či takýto pomer vznikol alebo nevznikol v priebehu trestného stíhania (po 13. januári 2022). Správanie poškodenej počas výkonu väzby sťažovateľa (ani raz ho nenavštívila, na jeho ponuku sobáša kladne nereagovala, čo vyplýva z napadnutého prvostupňového rozhodnutia) bolo pre oba konajúce súdy jasným signálom, že v ich vzájomnom vzťahu nenastali zmeny takej kvality, ktoré by z hľadiska platnej a účinnej právnej úpravy umožňovali hodnotiť poškodenú ako osobu disponujúcu právom nedať súhlas na trestné stíhanie sťažovateľa.

57. Ústavný súd na rozdiel od názoru sťažovateľa z hľadiska ním požadovanej ochrany jeho základných práv nepovažoval za nevyhnutné ani to, aby všeobecné súdy konajúce o jeho väzbe pred svojím rozhodnutím vypočuli poškodenú k jej pomeru so sťažovateľom alebo k ich vzájomnému vzťahu, pretože poškodená mala podľa názoru ústavného súdu dostatočný priestor k tomu, aby konajúcim súdom písomne predložila všetky svoje argumenty, ktoré v tomto zmysle považovala za potrebné uviesť, a to v rámci ňou okresnému súdu podaného listu (listov). Je pritom zjavné, že všeobecné súdy oboch stupňov sa s touto argumentáciou riadne oboznámili a v potrebnom rozsahu na ňu vo svojich rozhodnutiach reagovali.

58. Za dostatočné a presvedčivé považuje ústavný súd aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v časti týkajúcej sa nenahradenia väzby sťažovateľa inštitútom podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (dohľad probačného a mediačného úradníka), keď dôvody svojho rozhodnutia zreteľne špecifikoval. Úvahy krajského súdu aj v tejto časti tak po skutkovej, ako aj právnej stránke hodnotí ústavný súd ako preskúmateľné a akceptovateľné. Je potrebné pripomenúť, že táto otázka (rovnako ako skúmanie existencie dôvodov väzby a splnenie podmienok na väzbu) nepatrí do kompetencie ústavného súdu, ale výlučne len všeobecným súdom. V rámci konania o ústavných sťažnostiach vo väzobných veciach ústavný súd skúma, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody obvineného väzbu. V tomto smere ústavný súd považuje za preukázané, že napadnuté rozhodnutie spĺňa tak zákonné, ako aj ústavné požiadavky na odôvodnenie uznesenia.

59. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že o jeho osobnej slobode bolo okresným súdom rozhodnuté v nezákonnom zložení senátu, krajský súd síce veľmi stručne, ale predsa sťažovateľovi odpovedal, že takéto pochybenie nezistil. Argumentáciu, ktorú sťažovateľ pre toto svoje tvrdenie uplatnil pred krajským súdom v riadnom opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu, obdobne použil aj v ústavnej sťažnosti a jej podstata spočívala v tom, že v auguste 2021 so zmenou prísediacej súhlasil iba na obdobie dvoch týždňov, a nie na celé ďalšie konanie.

60. Strohé konštatovanie krajského súdu považoval ústavný súd za dostatočné a akceptovateľné predovšetkým z tohto dôvodu, že túto námietku sťažovateľa krajský súd už predtým preskúmal a vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Stalo sa tak v uznesení č. k. 3To/23/2022 z 23. júna 2022, ktorým zrušil v tejto veci vydaný rozsudok okresného súdu č. k. 2T/10/2016 z 3. marca 2022 a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Z odôvodnenia

označeného druhostupňového rozhodnutia vyplýva, že obhajca sťažovateľa prvýkrát túto skutočnosť (nezákonného zloženia senátu okresného súdu) predniesol v rámci záverečných rečí po skončení dokazovania na hlavnom pojednávaní konanom 28. februára 2022. Odvolací súd sťažovateľovi pripomenul, že so zmenou zloženia senátu riadne súhlasil a odkázal pritom na č. l. 1157-1158 spisu. Rovnako v zápisnici o hlavnom pojednávaní konanom 19. augusta 2021 bolo konštatované, že spoluobžalovaný a sťažovateľ „súhlasili s tým, aby sa pokračovalo v konaní napriek zmene senátu, vo veci bude ďalej ako prísediaca pôsobiť prítomná nová prísediaca“. Sťažovateľ ani jeho obhajca pritom túto skutočnosť na ďalších neskorších hlavných pojednávaniach konaných 16. septembra 2021, 30. septembra 2021, 13. januára 2022 a 24. februára 2022 nenamietali.

61. Z ústavným súdom vyžiadaných listín (okrem iných aj spomenuté č. l. spisu 1157 a 1158) vyplýva, že okresný súd vo výzve z 10. augusta 2021 adresovanej sťažovateľovi uviedol:

*„V uvedenej trestnej veci súd kontaktovala dňa 09. 08. 2021 zákonná sudkyňa z radu prísediacich zaradených do senátu 4T pani [REDAKOVANÉ] a oznámila súdu, že sa hlavného pojednávania dňa 19. 08. 2021 nemôže zúčastniť zo zdravotných dôvodov a potrebnej karantény v trvaní minimálne 2 týždne.*

*Podľa § 277 ods. 5 Tr. por. ak sa zmenilo zloženie senátu, musí sa hlavné pojednávanie vykonať znova; to neplatí, ak so zmenou v zložení senátu obžalovaný súhlasí.*

*Z týchto dôvodov Vás súd vyzýva, aby ste obratom (od prevzatia tejto výzvy) tunajšiemu súdu písomne (mailom alebo faxom) oznámili, či súhlasíte so zmenou v zložení senátu, t. j. že namiesto prísediacej - pani [REDAKOVANÉ] bude vec prejednávať iná prísediaca/ci zo zoznamu prísediacich.“*

62. Na túto výzvu reagoval obhajca sťažovateľa elektronicky mailom, v ktorom okresnému súdu oznámil: *„Ja ako obhajca súhlasím so zmenou prísediacej osoby. Keď mi dnes cca o 9:56 volal obv. [REDAKOVANÉ] z väzby, povedal som mu, že dostane fax s touto výzvou, tak on sa v telefóne vyjadril, že súhlasí so zmenou prísediacej osoby.“*

63. Podľa názoru ústavného súdu ak krajský súd konšatoval zákonné zloženie okresného súdu rozhodujúceho o väzbe sťažovateľa, urobil tak zjavne na základe zo spisu vyplývajúcich zrejmých skutkových okolností, keď vyhodnotil, že z vyjadrenia sťažovateľa na hlavnom pojednávaní 19. augusta 2021 ani z citovanej elektronickej korešpondencie sťažovateľa (jeho obhajcu) s okresným súdom a napokon ani z jeho následného správania (akceptovania, resp. nenamietania tejto skutočnosti) počas ďalšieho priebehu hlavného pojednávania evidentne nevyplývalo, že by (ako sa to snažil prezentovať sťažovateľ) okresný súd v auguste 2021 žiadal o vyjadrenie sa sťažovateľa k zmene zloženia senátu (či s tým súhlasí alebo nie) iba na obdobie dvoch týždňov, a ani to, že by sťažovateľ súhlasil s takouto zmenou iba na obdobie týchto dvoch týždňov. Záver krajského súdu pritom nemožno s prihliadnutím na zodpovedajúce základné pravidlá logického a jasného vyjadrovania, ako aj s poukazom na základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská hodnotiť ako iracionálny.

64. Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že mu v danej veci neprináleží s „konečnou platnosťou“ rozhodnúť o zákonnosti zloženia senátu rozhodujúceho na prvom stupni v trestnej veci sťažovateľa. Úlohou ústavného súdu v tomto prípade bolo zistiť, či uznesenie krajského súdu, ktorým sa rozhodovalo o väzbe sťažovateľa, nezasahuje neprípustne do jeho

základných práv alebo slobôd. Vzhľadom na zistené skutočnosti ho v tomto smere ústavný súd považuje za absolútne konformné so zárukami vyplývajúcimi z čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru.

65. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

66. Poukazujúc na všetky dosiaľ uvedené zistenia a dôvody, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je dostatočné, presvedčivé, bez znakov svojvôle. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vo vzťahu k zákonom predpokladanému ponechaniu sťažovateľa vo väzbe nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim súdom vrátane právnej úpravy základného práva na slobodu podľa ústavy a dohovoru s dôsledkom jeho porušenia.

67. Na základe uvedených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **III.3. K namietanému porušeniu základného práva na neodkladné a urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru**

68. Súčasťou základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa týkajú práva na osobnú slobodu, je aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri napr. III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

69. Podľa judikatúry EŠLP väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „*speedily*“ a francúzsky výraz „*bref délai*“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968, A-8, bod 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, bod 55).

70. Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, im zároveň poskytuje aj právo na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, bod 33 – bod 36, m. m. I. ÚS 18/03).

71. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby príslušný súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne.

72. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

73. Z ústavnej sťažnosti, priložených príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (zo 4. augusta 2022) bola okresnému súdu doručená 8. augusta 2022. Jej podaniu však predchádzala námietka sťažovateľa o zaujatosti predsedu senátu okresného súdu doručená prvostupňovému 5. augusta 2022, o ktorej okresný súd rozhodol 15. augusta 2022. Uznesenie, ktorým bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté, bolo sťažovateľovi doručené 19. augusta 2022 a jeho obhajcovi 21. augusta 2022 po tom, ako bola zásielka uložená na pošte 18. augusta 2022. Sťažovateľ tak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť doručенú okresnému súdu 25. a 26. augusta 2022. Okresný súd následne 30. augusta 2022 predkladal spis krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu o námietke zaujatosti. Spis bol doručený krajskému súdu 2. septembra 2022 a o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 8. septembra 2022 uznesením sp. zn. 3Tos/61/2022. K vráteniu spisu okresnému súdu došlo 12. septembra 2022.

74. Okresný súd následne o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol po štyroch dňoch 16. septembra 2022 uznesením, ktoré sťažovateľ v ten istý deň napadol sťažnosťou. Písomné odôvodnenie podaného riadneho opravného prostriedku bolo okresnému súdu doručené 22. a 23. septembra 2022. Na účel rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa okresný súd 27. septembra 2022 predkladal spis krajskému súdu (doručený krajskému súdu v ten istý deň), ktorý o sťažnosti rozhodol 6. októbra 2022 uznesením sp. zn. 3Tos/70/2022. Sťažovateľovi bolo druhostupňové rozhodnutie doručené 11. októbra 2022 a jeho obhajcovi 18. októbra 2022 po tom, ako bola zásielka 12. októbra 2022 uložená na pošte.

75. Z uvedeného chronologického prehľadu síce vyplýva, že celková doba, počas ktorej bolo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodované, predstavovala 65 dní (od doručenia žiadosti okresnému súdu 8. augusta 2022 po uloženie zásielky s druhostupňovým rozhodnutím adresovaným obhajcovi sťažovateľa na pošte 12. októbra 2022), avšak je zjavné (a upozornil na to aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí), čo bolo dôvodom, pre ktorý prvostupňový súd nemohol o väzbe sťažovateľa rozhodnúť v inak ústavne akceptovanej lehote do 30 dní. Konanie o vznesenej námietke zaujatosti, o ktorej okresný súd a následne krajský súd museli rozhodnúť pred rozhodovaním o väzbe sťažovateľa, znemožnilo okresnému súdu konať o osobnej slobode sťažovateľa počas doby 35 dní (t. j. od doručenia žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu 8. augusta 2022 – keďže v tom čase už námietka zaujatosti bola vznesená, do vrátenia spisu z krajského súdu po právoplatnom rozhodnutí o námietke zaujatosti 12. septembra 2022). Pritom tak okresnému súdu, ako ani krajskému súdu nemožno v súvislosti s oboma konaniami vytknúť nedostatočne rýchly postup. Takáto procesná aktivita sťažovateľa vyústila do potreby

pred samotným rozhodnutím o väzbe rozhodnúť o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti. Ústavný súd už v minulosti vyslovil (pozri napr. I. ÚS 322/2019), že imanentnou požiadavkou rozhodovania o väzbe je, aby o nej rozhodoval nezávislý a nestranný súd (sudca), preto konajúci súd sa musí s podanou námietkou zaujatosti zákonným spôsobom vysporiadať (§ 31 a § 32 Trestného poriadku). Nie je teda možné uprednostniť právo na urýchlené rozhodnutie o väzbe na úkor práva na zákonného sudcu [z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 116/2011 zo 6. októbra 2011 vyplýva, že nemožno z čl. 5 ods. 4 dohovoru vyvodit', že by bolo povinnosťou súdu konať o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj na úkor práva obvineného na nestranného a nezaujatého sudcu. Je totiž povinnosťou všeobecného súdu postupovať tak, aby všetky relevantné práva obvineného boli rešpektované. Nie je teda možné niektoré z týchto práv uprednostniť do tej miery, že tým dôjde k praktickej eliminácii iného práva (*mutatis mutandis* II. ÚS 76/2011)].

76. Ak teda z celkovej doby 50 dní (od podania žiadosti 8. augusta 2022 po predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti 27. septembra 2022), po ktorú vecou v súvislosti s rozhodovaním o osobnej slobode sťažovateľa disponoval okresný súd, trvalo konanie o námietke zaujatosti 35 dní, nemožno postup okresného súdu v súvislosti s jeho postupom pri rozhodovaní o väzbe hodnotiť ako nesúladný s čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

77. Doba, počas ktorej mohol reálne ovplyvniť dĺžku trvania konania o väzbe sťažovateľa krajský súd, predstavovala 15 dní vrátane doručovania, ktoré vykonal sám druhostupňový súd (od 27. septembra 2022, keď mu bol doručený spis okresným súdom na rozhodnutie o opravnom prostriedku do 12. októbra 2022, keď bola uložená zásielka – rozhodnutie – adresovaná obhajcovi sťažovateľa na pošte). Ide teda zjavne o lehotu nepresahujúcu jeden mesiac (na jednom stupni), ktorá je z hľadiska zabezpečenia ochrany práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode stabilnou judikatúrou ústavného súdu dlhodobou akceptovaná, t. j. zodpovedajúca požiadavkám čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

78. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd hodnotí ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

#### **III.4. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru**

79. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním a rozhodnutím konajúcich súdov o jeho osobnej slobode, poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru, uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Z uvedeného vyplýva, že čl. 46 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ tiež namieta, je v trestných veciach v zásade aplikateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného voči konkrétnej osobe, t. j. na konanie

a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Je to tak z dôvodu, že označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (vrátane sťažovateľom označeného čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k rýchlosti rozhodovania o väzbe) garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. I. ÚS 100/04, II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, I. ÚS 95/2021).

80. Sťažovateľ teda namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu (ale aj okresného súdu) v súvislosti s rozhodovaním o pokračovaní jeho väzby, na ktoré sa ním označené články ústavy vecne nevzťahujú.

81. Obdobne vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ako aj okresného súdu ústavný súd pripomína, že označené ustanovenie je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach opäť aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe ESĽP, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pritom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESĽP z 8. 11. 2005, body 124 –125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115]. Uvedené síce nevylučuje, aby v odôvodnených prípadoch bolo možné aplikovať aj také procesné garancie, ktoré svojou povahou sú podradené pod čl. 6 dohovoru, ich využitie však prichádza do úvahy iba primerane (*mutatis mutandis*) s prihliadnutím na osobitosti konania o pozbavení osobnej slobody (Trepashkin proti Rusku, č. 2, rozsudok, 16.12.2010, č. 14248/05, § 148). O takéto okolnosti však v prejednávanej veci podľa názoru ústavného súdu nejde.

82. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd uvádza, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie tak krajského súdu, ako aj okresného súdu sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie jeho prvotného vzatia do väzby. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* súčasťou najmä čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa, naopak, *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby).

Sťažovateľove námietky týkajúce sa prípadného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu v označenom konaní preto ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnené (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07) s tým, že v okolnostiach daného prípadu bolo potrebné posúdiť ich z hľadiska sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, k čomu v konečnom dôsledku došlo.

83. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, je zrejmé, že na vec sťažovateľa (týkajúcu sa rozhodovania o jeho osobnej slobode) sú ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy aj čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru neaplikovateľné, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

84. Odmietnutím ústavnej sťažnosti sa stalo právne bezvýznamným aj zaoberať sa požiadavkou sťažovateľa rozhodnúť o odložení vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

85. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Bratislave (detašované pracovisko) 2. februára 2023**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**